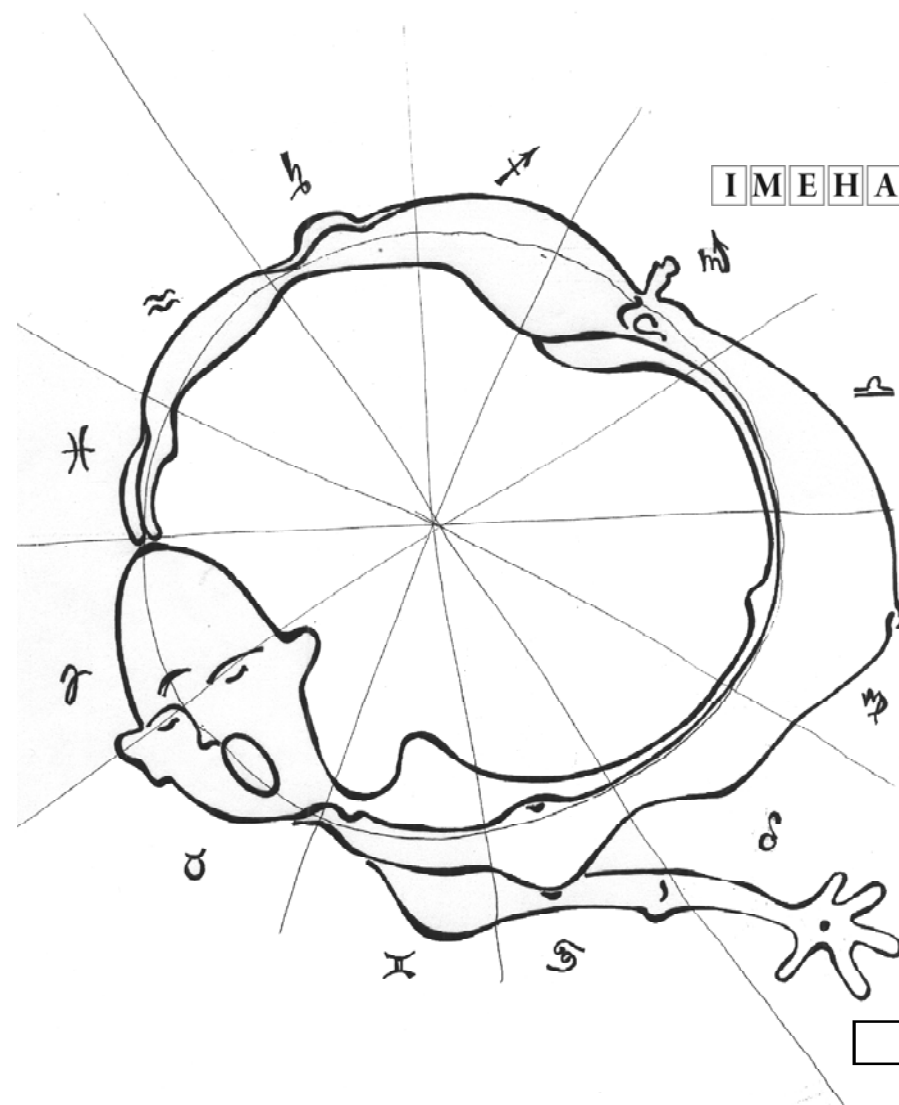

 ГОСТИНЕЦЬ
ВИДАВНИЦТВО

Еріка Вітер, **Імена.**
Поетія.-
Івано-Франківськ: Гостинець, 2013 -72 с.

© Еріка Вітер
© Анна Кирпан, оформлення
© Еріка Вітер, малюнки

ISBN 966-8207-96-14

Пливи, мій човнику, пливи!
Як урятуєш мою душу,
я Богу свічку поставлю,
позолочу твою корму,
вітрильця в мрію розмаляю.

Пливи, мій човнику, пливи ...

Отримай Ім'я і живи,
ніби Ім'я – це ти.

Серце пізнай і живи,
ніби Він – це ти.

Розум відкрий і живи,
ніби світ – це ти.

Тільки твоє ти
не сягне твого я.

ЖИТИ

Н. Кардашу

Бігти навколо світу,
ввібравши тисячу фарб, злігати водограєм,
розчинившись у вітрі,
відавши усім очам сім кольорів,
падати до ніг і знову тікати
в підставлені долоні,
виповнившись вічністю,
скрапувати спогадами життів.

С. Хміль

Осі дощу шукають свої основи –
прозорі концентричні кола.
Напившись світла з калабані світу,
око художника вітає кольоровий світ.

М. Кіяновській

Захищена любов'ю-дружбою,
скидаєш охорону тіла
посеред міста
і проходиш мури інших
його зеленими мостами.

МОВЧАТИ

Давати дорогу іншим,
коли настане час
у тиші сказати,
або змовчати –
дати дорогу іншим
й, коли прийде час,
замовкнучи, дати дорогу іншим.

РОЗМОВА

Антуан де Сент-Екзюпері, "Цитадель"

- Отче, чому я цього розумію?
- Він тебе засновує.
- Чому я того ненавиджу?
- Він тебе формує.
- Чому я його люблю?
- Він твоє ти.
- Чому я Тобі вірю?
- ...

Я та, хто бува тобою,
тепер тільки сни, сни.

Я та, хто буде тобою –
і так по колу, по колу
нагадує зверху біль.

Я та, хто бува, є і буде
з тобою в інших.

Амінь.

Нечутно, невинно, нестримно
заповнюєш простір серця.

Не забудь:

сім нот,
чотири сторони світу,
три кольори
і тільки одну любов.

МОЛИТВА

Саши

Янголе мій,
яснокрило-вельможний,
прикрий Його,
я зачекаю,
тримаючись за Слово Боже.

Залишаю між нами інших,
щоб був мені сузір'ям Стрільця.

Залишаю між нами простір,
щоб бути тобі вітром.

Залишаю між нами світи,
щоб відбулись я і ти.

Але колись ...

—

Але колись –
зійдемо в небо, і дивись:
земля, робота, люди, діло,
що так тримали грішне тіло,
відпустять душу
до ангелів,
тоді, народжена любити,
впізнає себе у тобі
й буде пірнати в віки історій
й виринати на берег смерті
і чекати..
І скаже:
– Господи, це я!
Прости й прийми
мою найкращу половинку...

Але тепер я повертаюсь
віддати всі свої борги.
О, Отче наш, благослови.

Не смій жаліть мою любов,
вона прийшла бути нарівні
з зерном, посіяним в каміння,
і тільки Бог свою долоню
протягне над своїм творінням.

І. Панчишину

Коли ти спиною до мене –
обличчям на відстані периметра Землі.
Спасибі за подорож в себе,
вибач, радіусом крізь тебе.

На плече схиляю голову
і читаю твої думки,
не турбуйся, вони по колу
повертаються тільки тобі.

Чи вистачить любові
заснувати любов,
розтиснувши пальці,
дати іншим літати?

Розтисни кулак,
розпрями долоню,
поклади на лоно –
так хоче життя.

Пізнавши серце,
приречена пити
цикуту любові,
щоб вилікуватись від цього світу.

Релігія мені – серце.

ЛОВЕЦЬ

Пам'яті В. Чернявського

У неба і землі
ранковий вкрав серпанок,
на позлітку вічності
впіймав пензля сліди
і сам утік ...
від небуття.

АНДРУХОВИЧУ, СТІЙ!!!

Тому, хто вийшов зсередини,
свобода малює графіті
на все лице.

ОПОЗИЦІЯ

М. Яремаку

Скол пустив корінець розколу,
небо тримає гілля
луснутих світів.

ЖІНКИ ІГОРЯ ПЕРЕКЛІТИ

Зйдуть,
просочаться з небес
й вохрою
в буйнні літа Перекліти
проявляться, як піт землі.

ГОЛЕМ XIV

Із лабіринту-кокона
закон великих чисел
квантує Білого Орла.

ТЕХНІКА БЕЗПЕКИ,
або
ГРА ЗА ПРАВИЛАМИ

Р. Котерліну

Обличчя проростають в маски:
дзеркальні відсилають у казки,
прозорі втягують у хащі.
Шановні!
Одягайте справжні маски
(і не забудьте почепити ярлички).

Коли в головах бродять ідеї Юнга,
в кишнях мовчать піраміди часу
і ось-ось зморгне Землю око Бога,
скажи, ким є тобі цей світ?

ІНШИЙ

Сором'язливо виставить хреста,
тишком вивісить свого гріха,
потім: "Розпни!" – гукне Пилату,
щоб той привів йому Христа.

БІСЕР

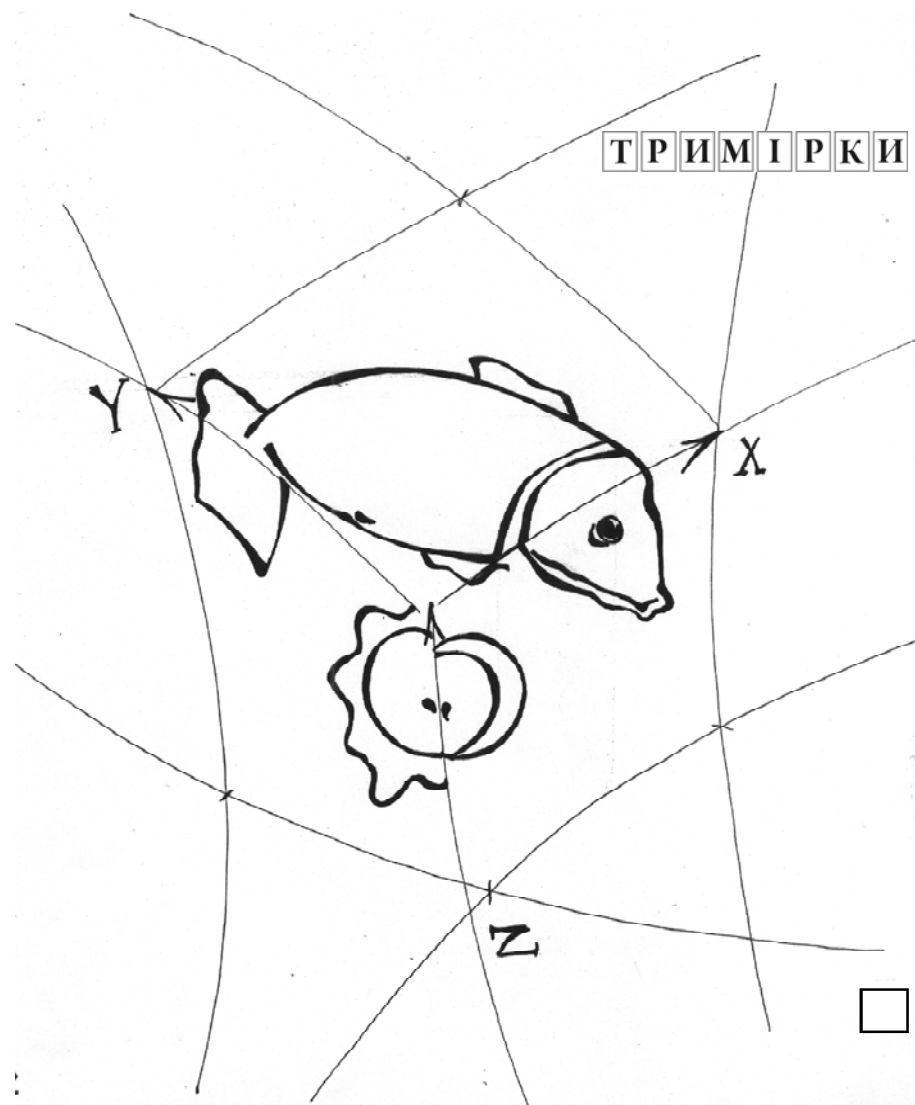
Ми всі перераховані,
приховано прораховані.
Коли Його рука
знаходить кожне Я,
розпочинається Гра.

Добігають початки кінця,
Ангел з Демоном тиснуть руки.
Стійте!
Я домисляю коло,
і в шпарині незвершеного кільця
проростає зерно свободи.

МАЙБУТНЄ

Все названо,
всім дано Імена,
тільки Воно
тремтить в чеканні
від Хрестителя плаща,
в який запеленає
нові Імена.

ТРИМІРКИ

ЕКСПЕРИМЕНТ

Вчинила втечу змістів,
стала на голову –
витікає кров.
Агов!
Кому порожнє місце?
Хто там прийшов?

ВТЕЧА

Потемки зв'язувала речі у вузли,
розклалась:
речей нема, залишились вузли.

ДУША

Я стільки сипала зерна бездумно-широ
і ось залишилась сама:
куди б упасти-прорости безмежно-щедро?

ЛЮДИНА

Однаковими шматками,
вирівняними до ребра,
вимірює життя.

Та vis*ь, якою дихає земля,
у кожного повздовж хребта.

Vis*(лат.) – сила.

ВЕРБНЕ

Спинись.
І вибрунькуваний за орбіту кола,
осягнеш квадратури вісь,
яку охороняє Сфінкс.

ТЕРИТОРІЯ ДУХУ

Тиша тримає удар,
впускаючи у володіння
дихання крил.

Від крил залишились маршрути мрій,
вихід на вході зупинки “Сон”.

НІЧНА РОЗМОВА

Зісковзнула з леза, озирнулась:
– Де мої крила?
– Розплатилась за життя.
– Значить, я мертва?

ДЖЕРЕЛА

У гарячі піски
необачно вгрузають
людські айсберги часу,
і підземні моря
випаровують наші життя
в хмари.

Комуś углиб,
комуś на висоту,
комуś ушир і в золото,
мені б до себе:
вись і глибину.

Втискаюсь поміж шкаралупами світів.
Болить!!!
Муляє перло.
Коли ж Ловець?

Стою на краю, неважливо -
прірви чи вершини.
Чому опинилася тут?
Адже йшла за законом тяжіння,
а треба – лінією сили.

РІЗДВО –
у ніч,
коли над глицею парує запах воску,
дотик до коника,
і...
перетекло з дитинства у твоє єство
осяєне тепло
зорі –
РІЗДВО.

Я сплю.
Великою рибиною у океані сну
вбираю звуки світу,
що бавиться на хвилях світла,
і мовчу:
моя ікра ляже на ґрунт,
а всі слова, мов шумовиння, облизуть берег,
забравши сіль каміння для хребта.
Прокинулась.
Потрібно говорити,
бо слухає ікра.

ПОЕЗІЯ

Проба пера на тині павутинки,
пів подиху на межі світів.
І все.
Тісно немовленим словам
на піднебінні.

РЕЛЯТИВІЗМ

Я не стаю на герць за ті слова
з яких із часом витікають тексти
і тільки гамлетових два ключа
в моїх руках від всіх контекстів.

ФЕНІКС

В. Януковичу

Скидання мов – цикута,
якою тіло упольованої пташки
мисливця перетре
на синій попіл
в золотисту смужку.

ВІЙНА

Тремчу,
на голос налаштована струна.
Раптом:
удар, удар, удар, гроза!
І слів горох.
Тепер я барабан!

БУДОВА

Спалах фіксує ієрархію:
прикметникам – на кольорове фото;
емоціям – кіноекран;
розуму – зловити хвостик мишки.
Кому прадавнє люстро?
Напевне, часові.

Синові

Недоторканий, недолюблений,
недоліплений, недоголублений
світ:
вигинається, розгортається,
розстилається, воском топиться
під наш слід.

Одинокість – одноокість у себе,
вихід на дотик.

Раб прагне втечі,
вільний володіє вибором залишатись,
злюблений приречений повертатись.

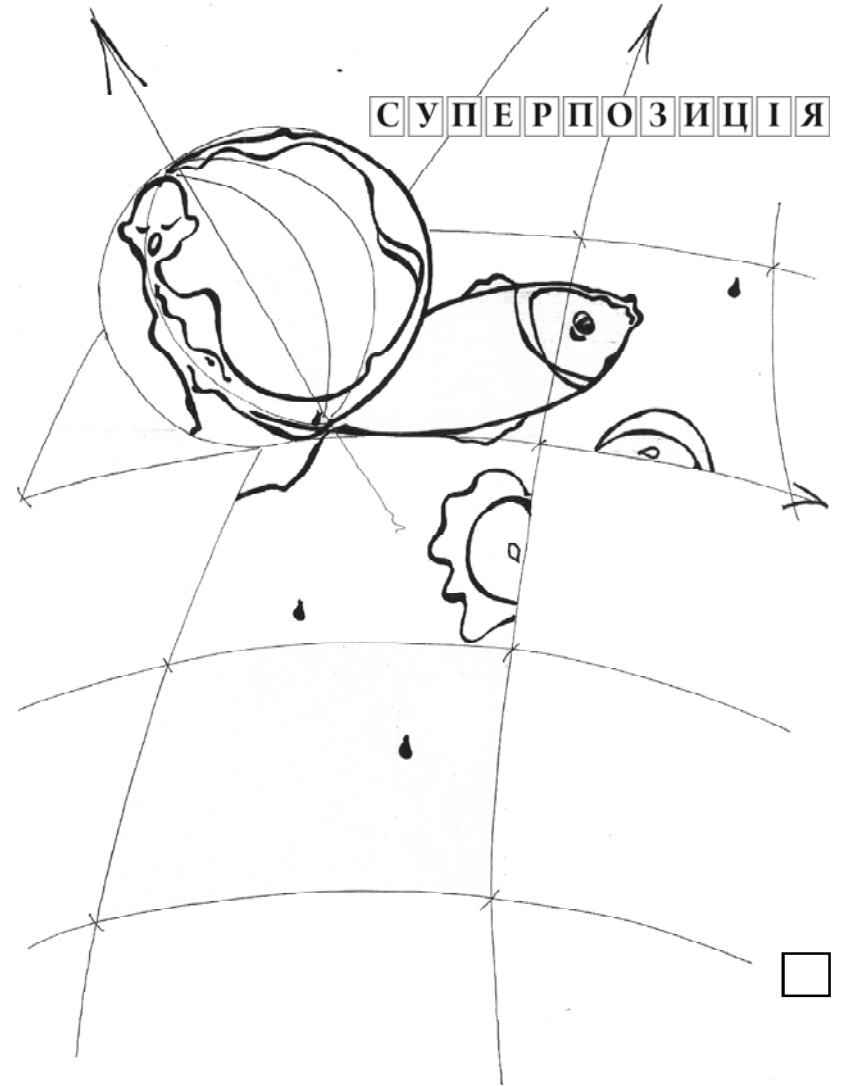
Як опік серця,
денні справи,
молитва переписує гріхи.

Раптово розплющила очі:
– це ранок доби чи душі?

Зійди, засяй і закотись,
щоб колись
сказали: це вона ...

Висвячена внутрішнім оком
на сан Жінки
обираю свій шлях.

СУПЕРПОЗИЦІЯ

СУПЕРПОЗИЦИЯ

Степень сложности
равна тождеству
угла зрения
узнать в зеркале
себя.

Мера точности
равна нежности,
тронув зеркало,
отделить других
от себя.

Выше сложности,
глубже точности,
чувство тонкости
на стекле –
серебра.

Т. Возняку

Понять условия, в которых ткутся связи
причинно-следственных логических систем
при вспышках озаренья, шуме волн,
которые выносят на берега сознания –
Закон без знака собственности,
и принять как дар
из круга в круг
из рук богов.

ДОМ В БОГУСЛАВЕ

И. Пиевской

Любовь, запыленная временем,
на полках с книгами
и в кучке простыней, в комодке спрятанных,
притихла в ожиданьи стука каблучков,
сбегающего вверх по лестнице
вдогонку за свечей, двоих вводящей,
в горящий круг застывшей Вечности.

А. Заманской

Любовь содрала кожу
и отбелила кость,
резцом хрусталь – в Грааль,
и поздний виноград
оставила бродить
на голубую кровь.

ФОТОПАВЛО

Пришли, явившись ниоткуда,
и в ожиданьи чуда
уйдем блаженно в никуда.

И судеб тихое движенье,
и счастья тайное свеченье,
и голос разума молчит,
и паутинка все летит.

ИЗДРЫК

Бесплотным телом Дух страдает,
он слово вымолвить бы рад,
но чресла Издрыка терзает
и пробивает мыслью взгляд.

Наступит время боли жесты
обретут крылья вознести.

ИЕРОФАНТ

В. Ешкилеву

Принадлежат читающему знаки –
ключи от четырех замков
и жребий с рукава трикстера
под карнавальной маской “Бог”.

ЧЕЛОВЕК

Венец природы с высоты –
венчик лавровый суеты.

Мир, движимый любовью,
очерчивает грани бытия резцом Творца,
стремится ввысь прикосновением поэта
и чутко замирает при дыхании власти,
и летит в бездну от безумной страсти.

Оказывать влияние и плести интригу,
разгадывать загадки и тянуть резину –
суть вещи одного порядка –
изощренного ума зарядка,
сердцу приказано молчать,
ему достаточно лишь знать.

Для сердца есть другие дали,
не отрицая красоты ума,
когда «не отрекаются любя»
несовершенного себя
на поддыхании создают –
Ему Себя ...

Нечаянно впорхнув в шажок с носка,
мерцая крыльями в изгибе напряженных рук
Душа уходит из-под пятки тела,
стремясь впорхнуть в шажок с носка.

Между рук и между строчек
Текут вселенные ... Трех точек.

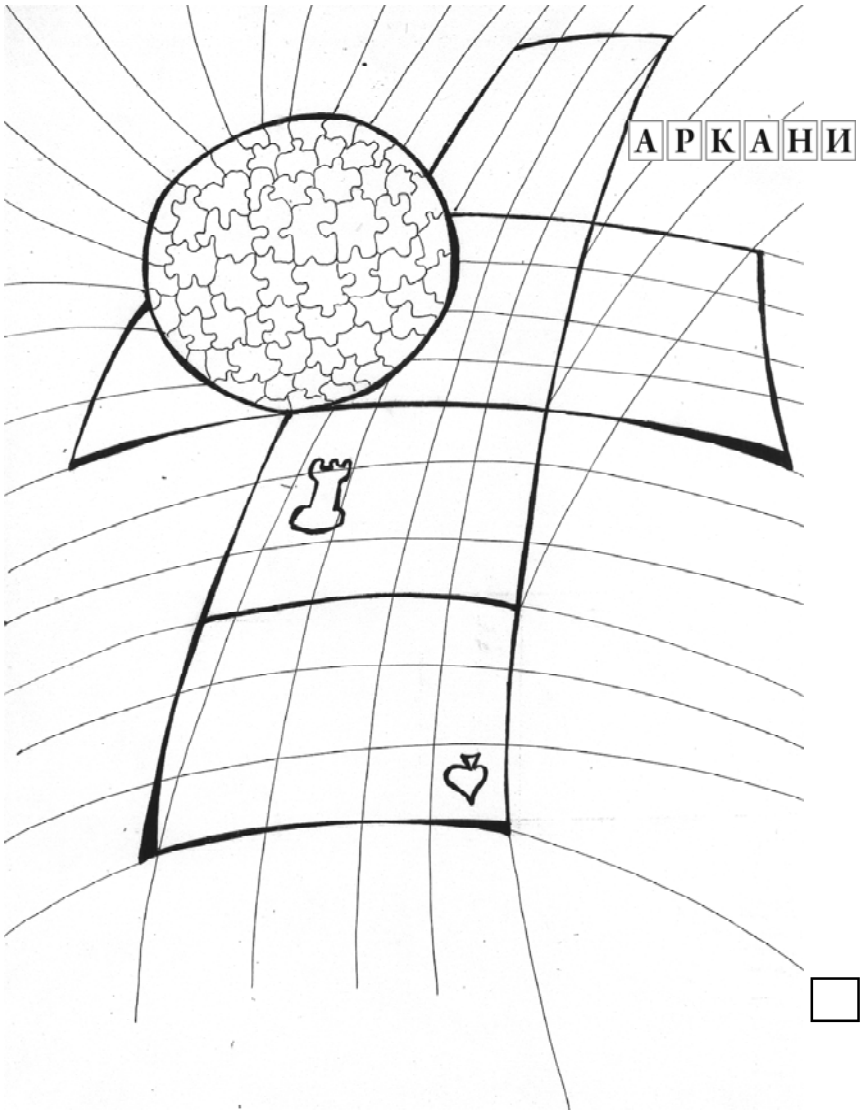
ЗАУТРЕННЯЯ

Исхожу от уплаты долга:
на двенадцать – рыба-хлеб,
превращенный в любви алтарь,
принимающий Слова дар.

ВЕЧЕРЯ

Отхожу от уплаты долга...

АРКАНИ

тобі

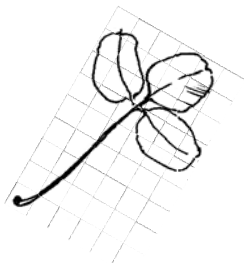
0	
I	ТИ –
II	горностаєм по плечах,
III	і до ніг – теплий сніг,
IV	для доріг,
V	і вечеря при свічах,
VI	сяєвом у снах
VII	– Я.
VIII	На хоругвах твоїх
IX	молитовні слова
X	– Я
XI	ТИ –
XII	невідомих голів кінець,
XIII	мій меч.
XIV	Надчуття
XV	не дають вийти
XVI	за межі пам'яті,
XVII	тієї, яка повертає АдамаЄві,
XVIII	залишають самотніми
XIX	у шостій сфері –
XX	зустрінемось на сьомому небі,
XXI	далі – Мир нашому Я.

Душа впізнає себе у віршах.

ЗМІСТ

Імена	3
Тримірки	31
Суперпозиція	51
Аркани	65

Еріка Вітер

Імена

Літературно-художнє видання

Відповідальний за видання І. Я. Третяк

Підписано до друку 25. 01. 2013. Формат 70x100/24. Папір офсетний.

Тираж 150. Видавництво «Гостинець», 76010, Івано-Франківськ,

вул. короля Данила, 14^а/45, тел. (0342) 73-1812

